

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 128/2016-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. marca 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpeného advokátkou Mgr. Elenou Szabóovou, Hlavné námestie 7, Nové Zámky, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 46 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 25 Co 582/2015 z 28. októbra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. februára 2016 doručená sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 46 a čl. 48 ods. 2 ústavy rozsudkom

Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 25 Co 582/2015 z 28. októbra 2015 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“).

Z obsahu sťažnosti vyplynulo, že sťažovateľ vystupuje v procesnom postavení žalovaného v konaní vedenom Okresným súdom Nové Zámky (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 17 C 213/2014. Okresný súd v tomto konaní rozsudkom z 8. apríla 2015 vyhovel žalobe žalobcu a uložil sťažovateľovi povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 10 000 €. Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 25 Co 582/2015 z 28. októbra 2015 odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil.

Sťažovateľ je toho názoru, že namietaným rozsudkom krajského súdu došlo k porušeniu ním označených práv, keďže krajský súd ako súd odvolací svoje uznesenie nedostatočne odôvodnil a nevysporiadal sa v ňom s jeho argumentmi uvedenými v odvolaní proti rozsudku okresného súdu.

Sťažovateľ v sťažnosti ďalej uviedol:

„Proti uvedenému rozhodnutiu – rozsudku Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 25Co/582/2015 z 28.10.2015, podal sťažovateľ dovolanie, ktoré právne odôvodnil odňatím možnosti konať pred súdom podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku.

Pretože judikatúra v smere prípustnosti dovolania založeného na námietke, že nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia je porušením práva účastníka konať pred súdom, je nejednotná - pričom časť rozhodnutí NS SR nedostatočne odôvodnené rozhodnutie považuje za dovolací dôvod podľa § 237 písm. f) OSP zakladajúci prípustnosť dovolania (výberovo 5 Obdo 32/2013, 4 MCdo 6/2013, podobne aj 2 MCdo 24/2012, 7 Cdo 69//2013, 2 Cdo 11/2010, 2 Cdo 170/2005), ďalšia časť rozhodnutí nedostatočné odôvodnenie (zakladajúce nepreskúmateľnosť) považuje len za tzv. inú vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. b) OSP, ktorá síce zakladá dôvodnosť dovolania, nezakladá však jeho prípustnosť (3 Cdo 525/2014, 3 Cdo 249/2008, 3 Cdo 290/2009, 3 Cdo 138/2010, 3 Cdo 49/2011, Cdo 140/2009, 1 Cdo 181/2010, 2 MCdo 18/2008, 2 Cdo 83/2010, 4 Cdo 310/2009, 5 Cdo 290/2008, 5 Cdo 216/2010, 6 Cdo 25/2012, 7 Cdo 52/2011 a 7 Cdo 109/2011). Práve

pre nejednotnosť judikatúry v otázke prípustnosti dovolania pre porušenie práva na odôvodnenie, a absenciu zjednocujúceho stanoviska NS SR sťažovateľ z dôvodu procesnej opatrnosti podáva aj túto ústavnú sťažnosť. Navrhuje preto, aby Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodol o prijateľnosti ústavnej sťažnosti týkajúcej až po rozhodnutí Najvyššieho súdu SR o jeho dovolaní.“

Na základe uvedeného sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd takto rozhodol:

„I. Krajský súd v Nitre rozhodnutím sp. zn. 25Co/582/2015 z 28.10.2015 a v konaní predchádzajúcim rozhodnutiu porušil základné práva sťažovateľa [REDACTED]

- právo na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v zmysle jeho dodatkových protokolov, v spojení s článkom 46 a 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky,

- právo na rovnosť účastníkov podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky

II. Ústavný súd SR zrušuje rozhodnutie Krajského súdu v Nitre sp.zn. 25Co/582/2015 z 28.10.2015, a vec mu vracia na ďalšie konanie.

II. Ukladá porušovateľovi práv nahradiť sťažovateľovi náhradu trov konania pred Ústavným súdom SR, ktoré je porušovateľ povinný vyplatiť na účet jeho advokátky do dvoch mesiacov po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

III. Pretože rovnakými vadami ako zrušované rozhodnutie odvolacieho súdu trpí aj rozhodnutie Okresného súdu Nové Zámky sp.zn. 17C/213/2014 zo dňa 8.4.2015, Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje aj toto rozhodnutie.“

Sťažovateľ zároveň požiadal o odklad vykonateľnosti rozsudku krajského súdu sp. zn. 25 Co 582/2015 z 28. októbra 2015 do rozhodnutia ústavného súdu.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať iba tými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich.

Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou

všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré sú v občianskom súdnom konaní povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, III. ÚS 114/2010).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie označených práv rozsudkom krajského súdu, proti ktorému využil možnosť podať mimoriadny opravný prostriedok – dovolanie, o ktorom dosiaľ nebolo Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) rozhodnuté.

Zo stabilnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa má najprv a predovšetkým najvyšší súd ako súd dovolací (k podobným záverom už ústavný súd dospel vo veciach napr. m. m. III. ÚS 114/2010, III. ÚS 199/2010, III. ÚS 462/2011, I. ÚS 480/2013).

Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľ svoje námietky uplatnil v sťažnosti podanej ústavnému súdu, ako aj v dovolaní, pričom v čase rozhodovania ústavného súdu nie je dovolacie konanie ešte skončené, bolo dôvodné sťažnosť proti rozsudku krajského súdu odmietnuť pre jej predčasnosť, pretože o ochrane označených práv, ktorých porušenie sťažovateľ namieta, bude ešte rozhodovať najvyšší súd ako súd dovolací. Podanie dovolania a súbežne s ním aj podanie sťažnosti ústavnému súdu navodzuje situáciu, keď uvedený princíp subsidiarity síce vylučuje právomoc ústavného súdu, ale iba v čase do rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní. Tejto situácii zodpovedá aplikácia § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je sťažnosť neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné

prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje.

Ústavný súd preto zaujal názor (podobne napr. I. ÚS 358/09, III. ÚS 114/2010), že v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej sťažnosti na ústavnom súde je sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o takomto mimoriadnom opravnom prostriedku.

Ústavný súd sa v daných okolnostiach musel zaoberať aj úvahou, aké dôsledky bude mať pre sťažovateľa prípadné posúdenie dovolania najvyšším súdom ako dovolania neprípustného. Pre tento prípad ústavný súd majúci na zreteli účel základného práva na súdnu ochranu a inú právnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru konštatuje, že v prípade procesného rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní bude sťažovateľovi lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozsudku krajského súdu (porovnaj tiež rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54).

Vzhľadom na tieto skutočnosti sa ústavný súd podanou sťažnosťou meritórne nezaoberal, ale podľa zásady ratio temporis ju odmietol ako neprípustnú podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. marca 2016